

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

Σεπτέμβριος

Κυριακή 6η Σεπτεμβρίου 2020

Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου

(Μτθ. 21, 33 – 42)

«ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμειπλῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὠρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς» (Μτθ. 21, 33).

Μέ τήν παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν ὁ Μεγάλος Διδάσκαλος Ἰησοῦς μᾶς δίνει τό ἐκκλησιολογικό πλαίσιο τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας. Ἡ σωτηρία, πού ἔρχεται ὡς ἀποτέλεσμα

τῆς καθόδου τοῦ Θεοῦ στή γῆ, ἐπιτελεῖται μέσα σ' ἓνα συγκεκριμένο χῶρο. Ἔχει ἓνα πλαίσιο μέσα στό ὁποῖο κινεῖται, γιά νά μπορέσει νά καρποφορήσει. Αὕτη τή χωροταξική διάσταση τῆς σωτηρίας, ἡ ὁποία δέν ἔχει κοσμικές διαστάσεις ἀλλά καθαρά πνευματικές μᾶς τήν παρουσιάζει ὁ Κύριος κατά τή σημερινή παραβολή μέ τίς λέξεις: ἀμπελώνας, φραγμός, ληνός καί πύργος.

Ὁ ἀμπελώνας εἶναι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ἡ ὁποία φυτεύεται στόν κόσμο ἀπό τό φιλόανθρωπο Θεό. Ὁ Θεός φυτεύει τόν ἀμπελώνα τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο καί γίνεται ὁ Ἰδιος ἡ ἄμπελος καί οἱ πιστοί Του γίνονται τά κλαδιά αὐτῆς τῆς ἀμπέλου, τά κλήματα πού, ὅσο μένουν ἔνωμένα μαζί Του, αὐξάνονται καί καρποφοροῦν. Στόν ἔρημο καί στεῖρο κόσμο τῆς κάθε ἐποχῆς βασιλεύει ἡ ἁμαρτία καί τό λιοπύρι τῆς φθορᾶς, τῆς ἀγωνίας καί τῆς ἀνασφάλειας. Ὁ ἄνθρωπος βιώνει καθημερινά τήν ἀπογοήτευση τῶν προσωπικῶν του πτώ-

σεων, τόν πόνο τῆς σκληρότητας τῶν ἄλλων
καί τίς δυσκολίες τῶν συγκρούσεών του μέ τό
περιβάλλον. Ἡ πορεία τῆς καθημερινότητας
μοιάζει μέ μία διαδρομή ἀνάμεσα στά κοφτε-
ρά καί ἀπότομα βράχια τῆς πτώσης, τῆς
ἀγνοίας, τῆς μοναξιᾶς καί τῆς θλίψης. Ἐκεῖ
πού τά πάντα εἶναι ζοφερά καί ἀποτρόπαια,
ἔρχεται ὁ Χριστός καί φυτεύει τήν Ἐκκλησία
Του. Στό ἄγονο τοπίο τῆς ἀνθρώπινης κατὰ-
ντίας ἔρχεται ὁ Κύριος καί φυτεύει τό γόνιμο
ἀμπέλι τῆς ἐλπίδας. Γίνεται ὁ Ἰδιος, μάλιστα,
τό βασικό κλῆμα σ' αὐτό τό ἀμπέλι. Γίνεται,
δηλαδή, ἡ ἀληθινή πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς καρπο-
φορίας καί τῆς χαρᾶς. Ὅσοι πιστεύουν καί
ἐμπιστεύονται τῇ ζωῇ τους στόν Κύριο γίνο-
νται τά κλαδιά αὐτῆς τῆς ἀμπέλου. Καθώς
παραμένουν ἐνωμένοι μαζί του, καρποφοροῦν
τά γλυκά σταφύλια τῶν πνευματικῶν κατορ-
θωμάτων. Ἐάν ἀποφασίσουν νά διακόψουν
αὐτή τή σχέση, ἀποκόπτονται ἀπό τόν κορμό,

πού εἶναι ὁ Κύριος, καί βιώνουν τήν πνευματική ξηρασία καί ἀκαρπία.

Ὁ φραγμός εἶναι τό σύνορο πού βάζει ὁ Θεός στόν πνευματικό ἀμπελώνα Του, δηλαδή στήν Ἐκκλησία. Αὐτό τό σύνορο εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας καθορίζονται ἀπό τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ἀπό τά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί ἀπό τήν ὀλοζώντανη Ἱερή Παράδοσή της, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ζωή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἐξαγιάζει τά μέλη της. Κάθε πιστός πού θέλει νά κινεῖται μέσα στό χωράφι τῆς Ἐκκλησίας γνωρίζει πώς εἶναι ἀσφαλισμένος μέσα στά ὅριά της, ἐφόσον μελετάει τά λόγια τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καί τά κάνει πραγματικότητα μέ τή ζωή του, δηλαδή μέ τή βίωση τῆς Ἱερῆς Παράδοσης. Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά σπάσει αὐτά τά ὅρια καί νά ζήσει σύμφωνα μέ τίς δικές του ἀντιλήψεις καί γνώμες βγαίνει ἔξω ἀπό τά σύνορα τῆς Ἐκκλησίας, καταργεῖ

αυτόν τό «φραγμό» πού ἔβαλε ὁ Χριστός, ἀπομονώνεται καί ζεῖ στήν τραγική κατάσταση τῆς ἐξορίας καί τῆς ἀνυπακοῆς.

Ὁ ληνός πού μᾶς λέγει ἡ παραβολή εἶναι τό πατητήρι, τό ὁποῖο ὑπάρχει σέ κάθε γόνιμο ἀμπελώνα. Στόν ἀμπελώνα Του ὁ Κύριος, δηλαδή στήν Ἐκκλησία, ὡς πατητήρι ἔβαλε τή ζωή τῆς μετάνοιας καί τόν ἀγώνα τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων. Δέ γίνεται κάποιος νά ζήσει μέσα στόν ἀμπελώνα τῆς Ἐκκλησίας, χωρίς νά περάσει ἀπό τή ζωή τῆς μετάνοιας καί ἀπό τή στεναχώρια τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων τῆς καθημερινότητας. Μέ τή μετάνοια, τούς πειρασμούς καί τίς θλίψεις δοκιμάζονται οἱ πνευματικοί καρποί πού θεωρεῖ ὅτι κουβαλάει ὁ κάθε πιστός ἀπό τήν ἐπαφή του μέ τόν Κύριο. Ἄν αὐτή ἡ σχέση εἶναι ἀληθινή, τότε στό πατητήρι τῆς μετάνοιας καί τῶν θλίψεων ἡ καρποφορία του θά βγάλει τό γλυκό μούστο τῆς ὑπομονῆς. Αὐτή ἡ ὑπομονή θά φέρει τό μεθυστικό κρασί τῆς λύ-

τρωσης. Ἄν ἡ σχέση μέ τό Χριστό εἶναι κάλπι-
κη, τότε στό πατητήρι αὐτό ἡ καρποφορία θά
ἀποδειχθεῖ στυφή, καί θά δώσει τό πικρό ξίδι
τῆς ἀπελπισίας, τοῦ ἐγωΐσμοῦ καί τῆς
μοναξιάς.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελώνα στό τέλος
οἰκοδομεῖ κι ἕναν πύργο, ὅπως μάς λέγει ἡ
παραβολή. Τοῦτος ὁ πύργος εἶναι ὁ πνευματι-
κός θρίαμβος τῶν πιστῶν. Σ' αὐτόν τόν πύργο
βρίσκονται οἱ ἀποθήκες τοῦ ἀμπελώνα, στίς
ὁποῖες συνάγονται οἱ ὠραῖοι καρποί τοῦ
χωραφιοῦ. Αὐτός ὁ πύργος εἶναι ἡ δόξα καί τό
φρούριο τοῦ ἀμπελώνα, ἀφοῦ, ὅσο πιά πλού-
σιο εἶναι τό χωράφι, τόσο πιά ἔνδοξο καί καλ-
λωπισμένο πύργο διαθέτει. Αὐτός ὁ πύργος
γιά τήν Ἐκκλησία εἶναι τά πνευματικά κατορ-
θώματα καί οἱ ἐπιδόσεις τῆς ἀγιότητος τῶν
πιστῶν καί τίμιων μελῶν τῆς. Ὁ πύργος τῆς
Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Κυρία Θεοτόκος καί τά
ἀμέτρητα ἑκατομμύρια τῶν ἁγίων, πού μέσα
στούς αἰῶνες κατάφεραν νά καρποφορήσουν

καί νά πλουτίσουν τόν ἀμπελώνα τοῦ Χριστοῦ μέ τό ἦθος καί τίς ἀγιοπνευματικές ἐμπειρίες τους. Πύργος στόν ἀμπελώνα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κάθε πιστός πού μέ τίς φτωχές του δυνάμεις καί τή μικρή του προσπάθεια γίνεται παράδειγμα γιά τούς ἄλλους. Κάθε συνεπής πιστός γίνεται ἕνας πύργος, πού τόν κοιτάζουν οἱ ἄλλοι καί παραδειγματίζονται ἀπό τήν παρουσία του. Ἡ ἀγιότητα, ἡ ποιότητα καί ἡ χαρά τῆς ὀρθοδοξίας εἶναι ὁ λαμπρός πύργος τῆς Ἐκκλησίας, γιά τόν ὁποῖο καυχιέται, στόν ὁποῖο μαζεύει τούς καρπούς της καί ὁ ὁποῖος τήν προστατεύει, ὡς ἀρραγής καί ἄσειστος πού εἶναι, ἀπό τίς ἐπιθέσεις τοῦ κακοῦ.

Καθώς ἀκοῦμε λοιπόν τήν παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν, ἄς σκεφτοῦμε πώς ἐμεῖς ὅλοι μαζί εἴμαστε γεωργοί στόν ἀμπελώνα τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησία. Εἴμαστε τά κλήματα, πού μένουμε ὀργανικά ἐνωμένα μέ τήν ἀμπελο, τό Χριστό. Φυλάμε τό φραγμό, τά σύνορα τῆς Ἐκκλησίας, μέ τίς σκέψεις, τά λόγια

καί τή ζωή μας. Ἀποδίδουμε τούς γλυκύτατους χυμούς τῆς κάθε προσπάθειας μέ τή μετάνοια καί τήν ὑπομονή στίς θλίψεις. Τέλος, γινόμαστε τά μικρά λιθαράκια, πού ἐνωμένοι μεταξύ μας ἀπαρτίζουμε τό λαμπρό πύργο τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Αὐτός δεσπόζει παντοῦ. Αὐτός ὁ πύργος θά ἀπομείνει, ὅταν παρέλθουν τά πάντα. Μακάρι σ' αὐτόν τόν πύργο τῆς θεϊκῆς χάρης καί δόξας νά εἴμαστε κάτοικοι καί συμμετοχοί ἀπό τώρα καί στήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.